

zich heen. Behalve Binkie, die nu stil naast hem staat, is er niemand. Dan duikt hij vlak naast de grote kei de struiken in, en kruipt rechtstreeks naar zijn geheime hut. Binkie volgt hem op de voet. Als Tristan bij de lage ingang van de hut is, kruipt hij naar binnen.

‘Kom Binkie, kom hier.’

De hond komt de kleine hut in en ploft vlak naast zijn vriend neer. Tristan legt zijn hoofd tegen de kop van zijn kleine hond en laat eindelijk zijn tranen stromen. ‘Waarom moet dit, Binkie?’, fluistert hij. Een wedstrijd. Tegen Willem. Waarom?

altijd om lachen, vooral als degene die de opdracht schreeuwt steeds bozer en bozer wordt. Bles is echt niet zo'n moeilijk paard. Als je maar normaal tegen hem doet.

Hij staat op, klopt het stro van zijn benen en loopt nog even naar de plek van Bles. Het paard steekt onmiddellijk zijn hoofd in de richting van Tristan. 'Hé vriend,' fluistert Tristan, terwijl hij hem over de witte vlek op zijn hoofd aait. 'Wat een gedoe hier op het kasteel. Eerst al die wedstrijd, toen die drukte vanwege de gast en nu ook nog een diefstal. Van mij mag het allemaal weer normaal zijn.'

Het paard staat heel stil, alsof hij luistert naar de jongen. Hij knippert even met zijn lange wimpers.

'Ik hoop dat ik overmorgen met jou de opdracht kan doen.

Want wij begrijpen elkaar, hè?'

Natuurlijk geeft het paard geen antwoord. Maar Tristan weet genoeg als Bles zijn hoofd op zijn schouder legt.

